

Sygn. akt IC 97/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Garwolinie Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Grzegorz Zajczkowski

Protokolant: sekr. sąd. Iwona Listopad

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2019r. w G.

sprawy z powództwa **G. W.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę 19.500 zł

I. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz G. W. kwotę 10.500 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2018r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz G. W. kwotę 1.103,00 zł (tysiąc sto trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 97/18

UZASADNIENIE

W dniu 28 lutego 2018 r. do tut. Sądu, za pośrednictwem poczty (k. 13 – data stempla pocztowego na kopercie) powód G. W. nadał pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę 19.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2018r. oraz zasądzenie kosztów procesu (pозew – k. 3-9).

W toku procesu powód popierał pozew, pozwany wnosił o oddalenie powództwa (odpowiedź na pozew – k. 32-37).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 27 maja 2006r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym kierujący samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) G. D. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr wyprzedzania nie dostosował sposobu jazdy i prędkości kierowanego pojazdu do panujących na drodze warunków, na skutek czego najechał tylnym kołem pojazdu na wysepkę, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał do przydrożnego rowu i uderzył w drzewo w skutek czego obrażeń ciała doznał powód G. W. oraz dwaj dalsi pasażerowie przedmiotowego pojazdu.

Za powyższy czyn kierujący pojazdem skazany został Wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie w sprawie IIK 198/06 z dnia 19 października 2006r. za przestępstwo z art. 177 §2 kk w zb. z art. 177 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk. Wyrok ten jest prawomocny.

Przedmiotowy pojazd w zakresie odpowiedzialności cywilnej jego samoistnego posiadacza ubezpieczony był u pozwanego, który ponosi odpowiedzialność cywilną za samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego (fakt bezsporny).

Bezspornym jest, iż przed wytoczeniem niniejszej sprawy pozwany przyznał i wypłacił powodowi kwotę 7.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie.

W chwili zdarzenia powód siedział na przednim fotelu pasażera obok kierowcy. Podnieść należy, iż w chwili przedmiotowego zdarzenia powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa (fakt przyznany przez powoda k. 283v. -284 – wyjaśnienia powoda).

W sprawie niniejszej Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy - traumatologa K. K. (opinia – k. 298-299) oraz na wniosek pozwanego, dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego (k. 324-324v.).

Jak zaopiniował biegły: podczas przedmiotowego wypadku drogowego powód „doznał urazu lewej połowy klatki piersiowej, miał uraz głowy z raną tłuczoną w okolicy ciemieniowej prawej, stłuczenie brzucha. Po wypadku był hospitalizowany na Oddziale Chirurgicznym w G.. (...) Wykonano niezbędną diagnostykę – RTG żeber, klatki piersiowej i czaszki. USG brzucha, wykonanych badaniach stwierdzono złamanie żeber 3,4,5 po stronie lewej, złamanie trzonu lewego obojczyka. Płuca i serce oraz narządy jamy brzusznej w normie. W trakcie pobytu zaopatrzone chirurgicznie ranę głowy, założono opatrunek gipsowy ósemkowy na złamanie obojczyka. Został wypisany z Oddziału w dniu 2 czerwca 2006r. Dalsze leczenie było prowadzone w poradni ortopedycznej w G.. (...) nosił opatrunek gipsowy przez 5 tygodni” (k. 298 – opinia).

Nadto jak zaopiniował biegły: „tworzenie blizny kostnej w miejscu przebitego złamania kości jest prawidłowe, jest to rodzaj gojenia złamania kości. (...). Dolegliwości bólowe w miejscu przebitego złamania lewego obojczyka mogą występować, są zjawiskiem typowym. Złamania żeber wygoiły się poprawnie, nie doprowadziły do zniekształcenia klatki piersiowej.(...) Obecny stan układu ruchu powoda nie powoduje niezdolności do pracy lub amatorskiego uprawiania sportu, obecnym następstwem wypadku jest wyczuwalna podskórną blizna kostna w miejscu przebitego złamania trzonu lewego obojczyka. Blizna jest utrwalona i nie ma szansy na jej zlikwidowania. Wytworzenie blizny kostnej wyklucza szanse na całkowity powrót do zdrowia. (...). Pierwotna struktura anatomiczna lewego obojczyka i żeber 3,4,5 po stronie lewej została trwale naruszona” (k. 298-299 - opinia). Nadto jak zaopiniował biegły w jego ocenie powód „nie wymaga również oceny stanu zdrowia przez innych specjalistów” (k. 299- opinia).

Biegły wydawał też w sprawie pisemną opinię uzupełniającą (k. 324-324v.). Powyższe spowodowane było zastrzeżeniami do pisemnej opinii złożonymi przez pozwanego.

Opinia uzupełniająca w znacznej części poświęcona została określeniu, czy biegły prawidłowo ustalił procentowy uszczerbek na zdrowiu.

Sąd Rejonowy zauważa przy tym, iż orzekając w niniejszej sprawie nie kierował się określeniem procentowego uszczerbku na zdrowiu. Przedmiotem niniejszego postępowania jest orzeczenie co do roszczenia o zadośćuczynienie i w tym sensie określenie procentowego uszczerbku na zdrowiu nie jest przesłanką rozstrzygnięcia i tym ustaleniem biegłego w tym zakresie Sąd Rejonowy się nie kierował.

Natomiast, jak zaopiniował biegły: „zapięcie pasów bezpieczeństwa zabezpiecza przed wieloma urazami podczas wypadku drogowego. Zapięcie pasów bezpieczeństwa zmniejsza o ok. 50 % ryzyko śmierci lub poważnych uszkodzeń narządów wewnętrznych – płuc, serca, narządów jamy brzusznej, miednicy, kręgosłupa i rdzenia kręgowego, głowy. Natomiast nawet przy zapiętych pasach bezpieczeństwa u kierowcy może dojść do złamania lewego obojczyka, żeber po stronie lewej, mostka. Dlatego uważam, że nawet przy zapiętych pasach bezpieczeństwa u powoda w wyniku wypadku mogłoby dojść do złamania lewego obojczyka, żeber po stronie lewej. Pasy bezpieczeństwa mogłyby zabezpieczyć go przed urazem głowy”. (k. 324 - opinia).

W ocenie Sądu Rejonowego opinia biegłego K. K. wydana została bez wątplenia przez biegłego posiadającego wiadomości specjalne, nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron i jest w ocenie Sądu miarodajna do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Podnieść należy, iż bezspornym jest, że powód nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa (k. 283v. – wyjaśnienia powoda). Co więcej, biegły ortopeda traumatolog zaopiniował, iż przynajmniej co do części urazów pasa bezpieczeństwa mogły uchronić powoda przed ich odniesieniem.

Zgodnie z art. 362 KC:

Jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy należało przyjąć, iż powód w 1/3 części przyczynił się do wyrządzonej mu szkody niemajątkowej (krzywdy) nie mając zapiętych pasów bezpieczeństwa w chwili zdarzenia. Podróżowanie z zapiętymi pasami bezpieczeństwa stanowi podstawowy i elementarny obowiązek osób podróżujących pojazdem w takie pasy wyposażonym. Powód nie zapinając pasów bezpieczeństwa nie zachował należytej staranności wymaganej powszechnie od każdego użytkownika pojazdu i w świetle art. 362 kc przyczynił się do wyrządzonej mu krzywdy, przy czym w realiach sprawy niniejszej Sąd stopień tego przyczynienia określił na 1/3.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo jest częściowo zasadne i podlega uwzględnieniu do wysokości kwoty 10.500 zł.

Zauważyć należy, iż w sprawie niniejszej powód doznał urazu lewej połowy klatki piersiowej, miał uraz głowy z raną tłuczoną w okolicy ciemieniowej prawej, stłuczenie brzucha, złamania żeber 3,4,5 po stronie lewej, złamania trzonu lewego obojczyka (opinia – k. 298-299). Pięć tygodni powód miał założony opatrunek gipsowy.

Powyższe w rozumieniu art. 444 §1 kc w zw. z art. 454 §1 kc stanowi podstawę do żądania zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu Rejonowego, biorąc pod rozwagę rodzaj i zakres krzywdy doznanej przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia, rodzaj i rozmiar cierpień powoda, pełne zadośćuczynienie należne powodowi wynosiłoby, tak jak przyjął to powód 27.000 zł (skoro wypłacono powodowi 7.500 zł, a dochodził uzupełniająco kwoty 19.500 zł). Z uwagi na przyczynienie się pozwanego w 1/3 części, zadośćuczynienie winno wynieść 18.000 zł, przy czym kwotę 7.500 zł powód już otrzymał. Tak więc powództwo uwzględnił Sąd do kwoty 10.500 zł i oddalił powództwo w pozostałej części.

W ocenie Sądu Rejonowego tak określone zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej przez powoda krzywdy i utrzymane w rozsądnych granicach.

W nauce prawa i orzecznictwie ugruntował się pogląd opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445 §1 kc zadośćuczynienia pieniężnego tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok SN z 4.06.1968 r., I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37 oraz uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z 8.12.1973 r. III CZP 37/73 OSNCP 1974, nr 9, poz.145).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 października 2015 roku sygn. akt V CSK 730/14 „zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 KC pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma stanowić bowiem przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Podstawowym kryterium określającym rozmiar należnego zadośćuczynienia jest rozmiar doznanej krzywdy tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność ich skutków. Ocenie podlegają również cierpienia psychiczne związane zarówno z ich przebiegiem, jak i w razie ich nieodwracalności ze skutkami, jakie wywołują w sferze życia prywatnego i zawodowego. Zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym jest świadczeniem przyznawanym jednorazowo, ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno te,

których poszkodowany już doznał, jak i te które zapewne w związku z doznany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, wystąpią u niego w przyszłości, jako możliwe do przewidzenia następstwa czynu niedozwolonego.”.

Biorąc pod rozwagę całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w części uwzględnionej w wyroku, w pozostałej zaś części powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzekł Sąd z mocy art. 100 kpc.

Powód dochodził w sprawie niniejszej zapłaty kwoty 19.500 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 10.500 zł, wygrał więc powód sprawę w ok. 54 %, przegrał zaś w ok. 46 %.

Na koszty poniesione przez powoda (w sumie 5.421,75 zł) składają się: opłata sądowa od pozwu (975 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wydatki na opinię (600 zł i 229,75 zł - k. 304 - Postanowienie), wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (3.600 zł), którego wysokość jest zgodna z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r. poz. 1668 z poz. zm.).

Na wysokość kosztów poniesionych przez pozwanego (w sumie 3.966,56 zł) składają się: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wydatki na opinię (200 zł i 149,56 zł - k. 304 - Postanowienie) i wynagrodzenie pełnomocnika (3.600 zł), którego wysokość jest zgodna z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265 z poz. zm.).

Suma kosztów stron to 9.388,31 zł, powód wygrał sprawę ok. 54 %, przegrał zaś w ok. 46 %.

Podnieść należy, że 54 % z kwoty 9.388,31 zł to 5.069,68 zł. Pozwany dotychczas uiścił kosztów do wysokości 3.966,56 zł, różnica tych kwot to ok. (...),12 (w zaokrągleniu 1.103 zł) i taką też kwotę tytułem rozliczenia kosztów procesu zasądził Sąd od pozwanego na rzecz powoda.

Z uwagi na wyżej podniesione względy Sąd orzekł jak w Wyroku.